Как не съм идвал в България по-рано?

Лукас Питърсън от "Ню Йорк Таймс" в рубриката "Пътешественик"

На около 30-ина минути югоизточно от Бургас има друг фантастичен малък град, Созопол. Неговият чар, както и Несебър, е в калдъръмените улички, привлекателните ресторанти и спиращата дъха гледка към морето. Снимка: Ню Йорк Таймс

Икономика | 24/07/2016 21:10:00 | 31 8249 Share Tweet G+1 2

КЛУБ Z

Когато за първи път стъпих на горещия пясък на българския плаж и плъзнах очи по Черно море, си казах: „Това трябва да е океан". Грешах, разбира се, но не можех да проумея колко огромен беше, простирайки се безкрайно до хоризонта.

Черно море, което съвузва югоизточна Европа със западна Азия, покрива близо 415 хиляди квадратни километра, приблизително колкото е Калифорния. Около него има половин дузина държави, включително Русия, Турция и България.

Също така е перфектното място за пътешественик, който търси чудесно изживяване. Прекарах няколко дни в пътуване по българското черноморие с кола, радвайки се на слънчевото време, зашеметяващите океански гледки и елегантните древни градове край бретовата линия. Няма да се изненадам, ако този ъгъл на света стане новата „гореща" точка в Източна Европа, с нейното изобилие на евтини места за настаняване, фантастична морска храна и прекрасни (безплатни) плажове.

Също така не е толкова трудно да се стигне дотам, колкото може би предполагате. Има (към момента на писане на този текст) няколко добри самолетни предложения от Съединените щати до столицата София – на цени около 600 долара за дати през септември.

Струва си да се отбележи и че София и Пловдив, град на около 145 километра от столицата, са дестинации на нискобюджетните полети на „Рианейър". Еднопосочни билети от София до Лондон струват дори по 19 долара.

Веднъж на твърда земя, се нуждаеш от кола. Аз си наех от „Сикст Рент а Кар". Не бях чувал за „Сикст" (германска компания) преди това, но бях достатъчно доволен от цените – 15 евро на ден, без данъка. Не бях чувал и за модела автомобил, който получих – нещо, наречено „Дачиа Сандеро". То беше дребна кутийка, която лесно се разклаща при силен полъх на вятъра или при преминаването на голям камион, но иначе се представи чудесно.

Имаше също и ръчна смяна на скоростите – за щастие, няколко часа кормуване в гимназията ми свършиха работа. Помогна и че пътищата в България са добри и основната магистрала, А1, е с четирилентови платна. Но когато сте на двулентов път, карайте внимателно – българските шофьори са агресивни. Не изпитвайте съдбата и бъдете търпеливи.

Отбих се през малкия град Хасково по пътя към морето, за да посетя сватбата на братовчед ми Матю и годеницата му Таня, която е от България.

Прекарах нощта в просторния и стилен хотел „Ретро", където получих огромна стая с климатик за 71 лева, около 49 долара. Също така се насладих на първата си от много шопски салати – освежаваща смес от домати, краставици и лук, леко гарнирана с олио. От Хасково, имах около 2 часа безпрепятствано шофиране до Черно море.

Като своя отправна точка използвах малкия град Бургас и скромната къща за гости „Фотиноя" (65 лева на нощ). Внушителният хотел „България" е друга възможност в центъра на града – огромен 17-етажен бетонен монолит. Стаите са огромни и имат отлични гледки, но цената е, грубо казано, двойна от тази, която платих.

> **„Приятно е** – каза ми Таня. – **Е, по комунистически приятно."**

Един плюс: край хотела има малка, елегантна арменска църква, построена през 1673-а.

Всъщност, този район е пропит с история. Обикнах богатото, дълбоко усещане за минало, което имаш в Бургас и близките градчета Несебър и Созопол. Около VII в. пр. Хр. византийски колонизатори се настаняват в древните тракийски селения на западния бряг на Черно море. Археологическият музей в Бургас съдържа някои удивителни артефакти от Бронзовата епоха, включително най-старата мраморна статуя, откривана в България. (Входът за музея е 5 лева, а комбиниран билет за всичките четири музея в града е само 10 лева.)

Макар да намерих няколко англоговорящи като цяло в България, една жена в музея говореше малко и любезно ме разведе из града, за да ми покаже къде са и другите музеи. Повечето табели в Бургас са на български език, който използва кирилицата. Много фирми обаче, особено тези, които са в туристическия бранш, предлагат превод.

И ако историята в Бургас е впечатляваща, бях дори по-удивен от качеството и цените на храната. Бях в „Сладко и солено", малка пекарна на ул. „Александровска", и хапнах редица невероятни сладки, бисквити и закуски. Фаворитът ми навярно е голямата, мека кашкавалка. В друг ден, се спрях при малка денеждийница на булевард „Алеко Богориди" и си взех голяма тънка питка, пълна с изпечено пиле, пържени картофки и зелева салата, за 3 лева.

Дори и най-стиснатият пътешественик обаче не трябва да се ограничава до пекарни и улична храна – а в България приятните заведения за сядане изобщо не затрудняват джоба. Бистро „Ореха" е отличен ресторант с маси навън на основния пешеходен булевард в центъра на Бургас. Порция миди с билки и остър, леко пикантен сос струва 11 лева. А чиния с нежни, пържени калмари с кремообразен чеснов сос – още 11. И алкохолът не е никак скъп също така – половин литър от местната бира „Бургаско" е 2 лева.

Изследването на града чрез храната е задоволително, но Бургас е по-голям от това и до повечето от него може да се стигне с колело. Наех велосипед по програма за споделени двуколеси, която изискваше да си купиш малка магнитна карта за 10 лева. За разлика от отдаването под наем на цена за ден, получавате 10 часа ползване, като се чекирате всеки път когато вземате или оставяте колелото на някои от много станции из града. Така разходът е наистина оптимизиран.

Използвах велосипеда си преди всичко да проуча Морската градина, просторен парк, който минава почти по цялата източна граница на града, по протежението на Черно море. Градината, проектирана около началото на XX век, е дом на арт инсталации, обществен басейн, летен театър и, разбира се, километри велоалеи и страхотни гледки към морето.

Бургас не е единственият град на Черноморието, който си струва да се види, други очарователни местенца са изключително близо. За трийсет минути с кола стигнах до Несебър, 3000-годишна бивша гръцка колония, която днес е в Списъка с културното наследство на ЮНЕСКО. Старият град е свързан с модерния от тесен, направен от човека, провлак. Лесно е да паркираш за няколко лева и прекарах няколко часа сред древните руини и техните десетки църкви, някои от които от V-VI век.

Да се разгледат всички храмове и музеи в Несебър би отнело цял ден, но успях да видя няколко. Фаворитът ми е „Свети Стефан", трикорабна базилика от XI век. (Ако искате да видите много от храмовете, комбиниран билет за седем от тях струва 20 лева.) Особено забавно е просто да ходиш по калдъръмените улички на града, да си купиш прясно изцеден портокалов сок (платих 4,20 лв. за огромна пластмасова чаша) и може би да напазаруваш малко.

Има множество магазинчета за сувенири, предимно кожени стоки. Макар аз да не си взех нищо, разгледах няколко от местата – чанти, изцяло от кожа, са от порядъка 150-200 лева. Ако си гладен, можеш да се спреш до ресторант „Стария Несебър", с маси с изглед към морето. Мидите са 16,50 лв., съществена разлика с Бургас, но няма да те разори.

На около 30-ина минути югоизточно от Бургас има друг фантастичен малък град, Созопол. Неговият чар, както и Несебър, е в калдъръмените улички, привлекателните ресторанти и спиращата дъха гледка към морето. Но някак има по-празнично усещане – когато карах из града и паркирах, улиците бяха пълни с туристи, музиканти и улични изпълнители. Минах през някои бутици (очаровах се особено много от малкия магазин с галерия „Котка и котка") и се срещнах със семейството си в ресторант на име „Античен кладенец", където, освен останалите неща, ядохме и пържен скат (16 лева).

След това, хапнахме палачинки от съседната „Работилницата на Веселите палачинки", малко заведение, обслужвано от трима приветливи млади актьори от София. Три палачинки – сливи и канел, шоколад и ябълки с розмарин – ми струваха около 9 лева.

Плажът, обаче, е в крайна сметка това, заради което дойдох. Един ден се спуснах по малка пътечка близо до пристанище „Бургас", стъпвайки сред красталаци и висока трева, докато стигнах красив, огромен плаж с бял пясък. Беше много горещ ден, а кърпи и чадъри осейваха брега. Жените без горнища също бяха навсякъде – тук плажовете са топлес (или с горнища най-много), така че най-добре оставете всякакви пуритански възражения у дома.

Екскурзията ми беше импровизирана и не бях напълно подготвен, но просто действах направо. Свалих си панталоните, останах по боксерки, зарязах дрехите си на изолирано местенце и се гмурнах. Водата беше хладна и чудесно освежи кожата ми. Носех се на гърба си по повърхността, слушах семейства, излезли на пикник, плиската на вълните, слабия тътен на музиката някъде от плажа и се чудех – как да не съм идвал в тази част на света по-рано...

Площад Славейков